

Arrest

nr. 155 790 van 29 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MAESENEIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 mei 2011 een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Moskou, teneinde haar dochter, mevrouw PM, van Belgische nationaliteit, te vervoegen. Bij beslissing van 16 september 2011 werd de afgifte van het visum aan verzoeker geweigerd. Met arrest nr. 77 450 van 16 maart 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Verzoekster diende op 30 april 2012 een nieuwe aanvraag in, ditmaal om een toeristisch visum. Dat visum werd op 6 juni 2012 geweigerd. Dat is de bestreden beslissing.

"Mevrouw/Mijnheer (...)

☒ De/Het Ambassade van België te MOSKOU

☐ De gemachtigde van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

☐ De instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te heeft / hebben

☒ uw visumaanvraag onderzocht

☐ uw visum onderzocht nummer: , afgegeven:

☒ Het visum is geweigerd

☐ Het visum is niétig verklaard

☐ Het visum is ingetrokken

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode:

1* ☐ er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, i, a), i))

2. ☒ het doel en die omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, X, a), ii))

3. ☐ u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de -terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), in))

4. ■ u hebt in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 32, 1, a) iv))

5. u staat in het Schengen Informatiesysteem (SIS) gesignaleerd ter fine van welgering van toegang: deze signalering is ingevoerd door (naam lidstaat)

6. u wordt door een of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van Verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengengrenscore), of de internationale betrekkingen van een of meer lidstaten (artikel 32f 1, a), vi>)

7. er is niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgestoten (artikel 32, It a), vit))

8. de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar (artikel 32, i, b))

9. ☒ uw voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum m te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32, 1, b))

10. er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aart de grens zou rechtvaardigen (artikel 35, 6)

11. de houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht1 (artikel 34» 3)

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- * Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
- * Andere :
Twijfels omtrent werkelijk doel van de reis; vermoedelijk omzeiling van de procedure gezinshereniging : Reële kans dat betrokkene een kort verblijf aanvraagt maar een lang verblijf beoogt.
- * Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.
- * Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld
- * Andere
 - Betrokkene heeft een bescheiden pensioen en is weduwe: weinig wat haar bindt aan het land van verblijf.
 - Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in die haar geweigerd werd; betrokkene heeft duidelijk de Intentie om zich te vestigen in België en biedt hierdoor geen garantie op terugkeer m het verstrijken van haar visum.
 - Sociaaleconomische situatie die weinig garantie biedt op terugkeer.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK. ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekster ingediende visumaanvraag waaruit duidelijk blijkt dat zij voldeed aan alle voorwaarden teneinde de aflevering van een toeristenvisum te verkrijgen. Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om haar de aflevering van het visum te weigeren. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen om aan verzoekster het toeristenvisum te weigeren:

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond: men vermoedt dat verzoekster de procedure gezinshereniging wenst te omzeilen en een lang in plaats van kort verblijf beoogt;*
- *Haar voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten, kon niet worden vastgesteld: verzoekster heeft een bescheiden pensioen als weduwe in haar land van herkomst, zou duidelijk de intentie hebben om haar in België te vestigen en biedt geen garantie op terugkeer, naar de mening van de attaché.*

Het spreekt voor zich dat bovenstaande elementen absoluut onvoldoende blijken om een weigering van een toeristenvisum aan verzoekster te rechtvaardigen, en dit temeer in het licht van de bij de aanvraag gevoegde stukken, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

A. Het doel en de omstandigheden zijn onvoldoende aangetoond - vermoeden omzeiling procedure gezinshereniging

Hoger werd reeds uiteengezet wat het doel van de visumaanvraag was en wat verzoekster ertoe bracht de aanvraag tot verkrijgen van het visum te gaan doen. Verzoekster wil enkel en alleen een bezoek brengen aan haar dochter, schoonzoon en kleinkind. Dit is enkel menselijk. Zij is net 75 jaar oud en wenst binnen de wettelijk uitgezette lijnen te blijven. Graag had zij een ongestoord bezoek kunnen brengen aan haar familie, zonder gedurig te vrezen dat zij zal worden uitgezet of haar familie in de problemen zal brengen door haar aanwezigheid. Verzoekster probeert allerm minst de procedure gezinshereniging te omzeilen. Het legaal bezoeken van haar familie is blijkbaar iets wat bij de-Dienst Vreemdelingenzaken als alarmerend wordt beschouwd, zodat verzoekster dan liever buiten onze grenzen wordt gehouden.

B. De garantie van een beperkt verblijf

Verzoekster zou onvoldoende garanties geven om voor het verstrijken van haar visum terug te keren naar Rusland. Argument van de Dienst Vreemdelingenzaken is het feit dat verzoekster in Rusland een bescheiden inkomen heeft uit pensioen als weduwe. Nu zij naar de mening van de Belgische Staat een te gering inkomen heeft, zou dit een reden zijn om verzoekster ervan te weerhouden haar dochter, schoonzoon en kleinkind op te zoeken. Het getuigt van een weinig doorgedreven onderzoek van de Belgische Staat. Ten deze is het zo dat verzoekster inderdaad een weduwenpensioen geniet, doch zij heeft verdere strakke banden met Rusland. Zij woont en leeft al meer dan 75 jaren in Rusland. Het

behoeft geen betoog dat verzoekster aldaar verankerd is. Het centrum van haar belangen ligt duidelijk in Rusland. Bovendien heeft zij ook een dochter in Rusland (Svetlana) waarmee zij samenwoont te Moskou sinds het overlijden van haar echtgenoot. (Adres te Moskou: Russische Federatie, xxx). De andere dochter van verzoekster, wonende te Moskou, werkt en heeft een degelijk inkomen als arts ten belope van 700 € per maand. Ook de rest van haar familie woont in Rusland. Verzoekster spreekt Russisch. Alles wijst erop dat verzoekster niet zinnens is zich hier te vestigen, doch enkel en alleen haar familie wil opzoeken en dit op uitnodiging van die familie. De heer G. (schoonzoon van verzoekster) en diens vrouw (dochter van verzoekster) willen zich garant stellen voor een correcte naleving van de Belgische Wetgeving en de regels omtrent het visum. Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: zij haalt onsamenhangende elementen aan die primo niet stroken met de waarheid, en secundo allen onvoldoende gemotiveerd blijven. De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekster geen verborgen bedoelingen heeft: zij wil enkel haar familie bezoeken en nadien terugkeren naar haar thuisland. De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig en onvoldoende wat haar motivering betreft. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.1.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hier al dan niet op afdoende wijze blijken van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

De bestreden beslissing steunt op artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke code. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat:

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.
- Er twijfels zijn omtrent het werkelijk doel van de reis; vermoedelijk omzeiling van de procedure gezinshereniging.
- Er een reële kans is dat verzoekster in werkelijkheid een lang verblijf beoogt.
- De aanvraag om meerdere binnenkomst niet gerechtvaardigd wordt.
- Het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.
- Verzoekster een bescheiden pensioen heeft en weduwe is; zij heeft nog weinig banden met Rusland.
- Verzoekster reeds een aanvraag tot gezinshereniging indiende die geweigerd werd; betrokkene heeft duidelijk de intentie om zich te vestigen in België en biedt geen garantie op terugkeer.
- Haar socio-economische situatie weinig garantie biedt op terugkeer.

Verzoekster is het niet eens met die beoordeling; dit is echter nog geen grond tot vernietiging. Zij betoogt dat zij niet van plan is in België te blijven en dat zij nog steeds haar belangencentrum in Rusland heeft. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoekster haar verklaringen hierover niet staft.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe de beoordeling van de aanvraag over te doen. De Raad kan in het kader van zijn annulatiebevoegdheid enkel nagaan of de feiten in overeenstemming zijn met het administratief dossier, of deze juridisch correct werden beoordeeld en of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betwist het motief niet dat zij reeds eerder trachtte een gezinshereniging te bekomen, waaruit wel degelijk de wil kan worden afgeleid om zich in België te vestigen. Kort na de definitieve verwerping van haar beroep tegen deze weigering, op 16 maart 2012, diende zij een aanvraag in om een toeristisch visum, op 30 april 2012. De in de bestreden beslissing geformuleerde achterdocht met betrekking tot de werkelijke intenties van verzoekster, vindt steun in het administratief dossier en is dan ook niet kennelijk onredelijk. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl verzoekster alle benodigde documenten neerlegde en meer dan voldoende de goede bedoeling van haar bezoek aan België aantoonde, terwijl toch arbitrair werd beslist dat zij geen toeristenvisum krijgt. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekster heeft steeds haar motieven om een toeristenvisum aan te vragen, klaar en duidelijk gesteld. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die hoger reeds werden weerlegd. De Dienst Vreemdelingenzaken somt willekeurig enkele elementen op die zouden moeten aantonen dat er een vestigingsgevaar bestaat in hoofde van verzoekster, quod certe non. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de visumaanvraag enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de weigering van aflevering van een toeristenvisum in hoofde van verzoekster zijn besloten. Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze beslissen tot weigering van het toeristenvisum in hoofde van verzoekster. De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en disproportioneel en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. De beslissing het visum te weigeren zorgt er ten andere voor dat verzoekster in feite wordt geweigerd haar familie op te zoeken.”

2.2.2. Het door de verzoekende partij aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten het visum te weigeren.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC